

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 13Csp/28/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118337110
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Aradská
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2021:6118337110.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Dagmar Aradskou v spore žalobkyne: K.. B. Á., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, F., v konaní zastúpená spoločnosťou JUDr. KLUČKOVÁ, advokátka s. r. o., so sídlom Pluhová 29, Bratislava, IČO: 36 864 242 proti žalovanému: Univerzita J. Selyeho, so sídlom Bratislavská cesta 3322, Komárno, IČO: 37961632, o zaplatenie 4.380,75 eur s príslušenstvom a iné

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.399,76 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.399,76 eur od 9.6.2018 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením vo výške 170,22 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 100 % náhradu trov súdu prvoinštančného konania a žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému 100 % náhradu trov odvolacieho konania, každá strana v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Návrhom doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 19.9.2018 si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila v upomínacom konaní nárok na zaplatenie sumy 4.380,75 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 9.6.2018 do zaplatenia. Uplatnený nárok odôvodnila tým, že so žalovaným uzavrela 10.7.2014, v znení Dodatku č. 1 zo dňa 3.10.2017, Zmluvu o nájme bytu, predmetom ktorej bol nájom trojizbového služobného bytu s celkovou rozlohou 91,80 m² a vykurovaným objemom 294,67 m³. Uvedený služobný byt sa nachádza na prízemí školskej budovy so súpisným číslom XXX v F., ktorá je evidovaná na LV č. XXXXX pre k.ú. F.. Podľa bodov 2, 3, 4 článku IV. Zmluvy, bola povinná platiť žalovanému nájomné vo výške 50 eur mesačne a mesačné preddavky za dodávku tepla, vody a elektrickej energie vo výške 50 eur mesačne. Tieto úhrady boli splatné mesiac vopred. Žalovaný bol podľa článku IV. bod 10 Zmluvy povinný vykonať vyúčtovanie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu do 30 dní od zistenia skutočných nákladov vynaložených na poskytnuté plnenia v predchádzajúcom zúčtovacom období, pričom zúčtovanie nákladov za vodu a elektrickú energiu bol žalovaný povinný vykonať na základe stavu meračov a náklady za teplo mali byť vypočítané pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy. Žalobkyňa ďalej dôvodila, že nájom uvedeného bytu vypovedala listom z 18.7.2018, preto nájom skončil dňa 31.10.2018. Žalovaný jej doručil vyúčtovania, v ktorých tepelná energia za vykurovacie obdobie roku 2015 bola vyúčtovaná k 31.1.2016 sumou 2.352,82 eur, ďalej bez uvedenia dátumu jej bolo v roku 2017 doručené vyúčtovanie za vykurovacie obdobie roku 2016 vo výške 2.592,21 eur a bez uvedenia dátumu jej bolo v roku 2018 doručené vyúčtovanie vo výške 470,99 eur za vykurovacie obdobie roku 2017. Žalobkyňa uviedla, že uvedené sumy zaplatila napriek jej nesúhlasu, keďže žalovaný predmetné vyúčtovania vyhotovil na základe nameranej spotreby - stavu meračov, avšak podľa nej vyúčtované náklady sú cca 5,6 násobkom priemernej spotreby na 1m³ školskej

budovy. Žalobkyňa sa domnievala, že je nevhodne nastavené centrálné nastavenie a keďže nemala možnosť regulácie radiátorov, o túto požiadala. Žalovaný jej vyhovel, a preto v roku 2016 vedome znižovala spotrebu oproti roku 2015, avšak výsledkom bolo vyúčtovanie vyššej spotreby tepelnej energie. Žalobkyňa uvedené reklamovala, pričom sa domnievala, že sa jedná o nesprávne fungovanie meracích zariadení, či ich nesprávne osadenie a nastavenie. Výsledkom vzájomnej komunikácie bol list žalobkyne z 13.12.2017, ktorým žalovaného požiadala o vrátenie zaplatených úhrad neoprávnene vyúčtovaných za spotrebu tepelnej energie na kúrenie v služobnom byte a navrhla mimosúdne riešenie sporu. Žalovaný v reakcii uviedol, že merače dá skontrolovať a dodal jej certifikát výrobku z roku 2013, ktorý však nedokazuje správnosť merania konkrétneho merača, zistenú údajne jeho kontrolou v roku 2018. Pre nemožnosť dohody so žalovaným na vrátení neoprávnene vyúčtovaných nákladov na tepelnú energiu, žalobkyňa v roku 2018 kontaktovala advokátku JUDr. Natáliu Borsosovú, ktorá po preštudovaní podkladov uviedla, že žalovaný celé vyúčtovanie vykonával nesprávne, v rozpore s článkom IV. bod 10 Zmluvy, keď náklady na teplo mali byť vypočítané pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy. Podľa prepočtov žalobkyne, pomer vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy je 0,021707773. Podľa údajov z meradla pre školskú budovu od decembra 2014 do 21.12.2017 bola spotreba 596,14 MWh, z ktorej na byt pripadá 12940,87 kWh a pri jednotkovej cene 0,08 eur/kWh to predstavuje sumu 1.035,27 eur. Ona (žalobkyňa) celkovo zaplatila za tepelnú energiu sumu 5.416,02 eur. Po odpočítaní nákladov za teplo vypočítaných pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy za predmetné obdobie (t.j. sumy 1.035,27 eur) predstavuje škoda vzniknutá žalobkyňi sumu vo výške 4.380,75 eur, na úhradu ktorej vyzvala žalovaného predžalobnou výzvou z 22.5.2018, na ktorú žalovaný vôbec nereagoval.

2. Za dôkaz žalobkyňa označila Zmluvu o nájme, Dodatok č. 1, výpis z LV č. XXXXX pre k.ú. F., kópiu katastrálnej mapy, výpoveď zmluvy o nájme bytu, tri vyúčtovania, platobný príkaz, pohyby na účte, reklamácie z 28.3.2017a z 23.4.2017, vyjadrenie z 12.5.2017, zaslanie stanoviska a stanovisko, žiadosť o vrátenie zaplatených úhrad vyúčtovaných neoprávnene, stanovisko k funkčnosti merača tepla, predžalobnú výzvu, výpočet spotreby na vykurovanie bytu č. X.

3. Na návrh žalobkyne Okresný súd Banská Bystrica postúpil spis Okresnému súdu Komárno po tom, ako žalovaný napadol odporom platobný rozkaz vydaný v upomínacom konaní. V uvedenom odpore žalovaný potvrdil, že žalobkyňa popri nájomnom po 50 eur mesačne platila aj mesačné preddavky v úhrnnej výške 50 eur mesačne, z toho na teplo 30 eur mesačne. V budove Ekonomickej fakulty UJS, v ktorej sa byt nachádza, boli nainštalované 3 merače tepla Enbra Supercal 739, o ktorej skutočnosti mala vedomosť aj žalobkyňa, keďže užívala byt a mala možnosť vidieť, že uvedené merače sú umiestnené na vykurovacom systéme. Bola si vedomá, že vyúčtovanie sa vykoná na základe stavu meračov. Za prvé vykurovacie obdobie - za rok 2015 - za spotrebu 28347,22 kWh bola vyúčtovaná suma 2.352,82 eur. Za druhé vykurovacie obdobie - za rok 2016 - za spotrebu 33080,83 kWh bola vyúčtovaná suma 2.592,21 eur. Žalobkyňa obe sumy uhradila a v treťom vykurovacom období za kúrenie zaplatila 470,99 eur, t.j. za tri vykurovacie obdobia (vrátane obdobia od 10.11.2014 do 31.12.2014) zaplatila žalobkyňa celkom sumu 5.416,02 eur. Žalovaný ďalej rozporoval výpočet žalobkyne o celkových nákladoch na vykurovanie bytu za spotrebovaných 12940,87 kWh energie vo výške 1.035,27 eur z dôvodu, že z dokumentu s výpočtom nie je jasné kto, akým spôsobom a podľa akých zásad vykonal výpočet spotreby, keď na dokumente sa nenachádza ani odtlačok pečiatky odborníka, znalca, resp. znaleckej organizácie ani podpis. Preto on nemohol tento výpočet akceptovať. Vyúčtovanie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu vykonal do 30 dní od zistenia skutočných nákladov. Zistiť skutočné náklady spotreby je možné len jediným relevantným spôsobom, a to na základe stavu meračov. Taktiež uviedol, že v uvedenej budove EF UJS sa nachádzajú ešte dva služobné byty, v ktorých kúrenie funguje na takom istom princípe ako u žalobkyne a nie sú žiadne problémy s vyúčtovaním za poskytnutie tepla.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odporu žalovaného zopakovala skutkové tvrdenia zo žaloby s tým, že pomer vykurovaného priestoru bytu (294,67 m³) k celkovému priestoru budovy (13574,40 m³) je 0,021707773. K námietke žalovaného o autencite výpočtu žalobkyňa uviedla, že výpočet mal urobiť žalovaný a postupovať v súlade s bodom IV. (10) Zmluvy a nie si svojvoľne zmeniť spôsob vyúčtovania nákladov za teplo, bez námietky konkrétnych nepresností výpočtu. Žalobkyňa dôvodila, že na základe vstupných údajov (list vlastníctva, Zmluva, údaje merača školskej budovy poskytnutých žalobkyňi žalovaným) vykonal výpočet sama, keď vykonal aj matematický výpočet pomeru, ku ktorému je ako učiteľka matematiky u žalovaného určite odborne spôsobilá. Na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 4.380,75 eur. Ďalej žalobkyňa uviedla, že jej prípadná vedomosť o existencii meračov tepla je irelevantná, vzhľadom na zmluvne upravený spôsob výpočtu nákladov podľa pomeru vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru budovy. Namontovanie meracích zariadení na vykurovací systém nemalo vplyv na dohodu zmluvných strán. V prípade, ak zmluvné strany chceli zmeniť

spôsob výpočtu nákladov za teplo, mali tak možnosť urobiť dodatkom k nájomnej zmluve, k čomu však nedošlo, a tak naďalej platí, že vyúčtovanie nákladov za tepelnú energiu spotrebovanú pri vykurovaní bytu sa vykoná pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru budovy. Za irelevantné taktiež považuje tvrdenie žalovaného, že v budove sa nachádzajú ešte dva služobné byty, v ktorých nie sú problémy s vyúčtovaním za poskytnuté teplo na rovnakom princípe ako u žalobkyne. Taktiež uviedla, že v snahe vyhnúť sa neprímeraným nákladom za teplo, dňa 7.3.2017 vypla kúrenie v byte a dokurovala si elektrickým ohrievačom. Kúrenie zapla len v decembri, a to len jeden radiátor na dve hodiny ráno a dve hodiny večer. Náklady na teplo za 1. rok vo výške 2.352,82 eur predstavujú náklad vo výške 196,06 eur mesačne, za 2. rok vo výške 2.592,21 eur predstavujú náklad vo výške 216,01 eur mesačne, náklady za 3. rok nie je možné zarátať, keďže žalobkyňa v byte od marca 2017 prakticky nekúrila.

5. Na pojednávaní konanom dňa 26.3.2019 strany sporu prejavili ochotu doriešiť spor mimosúdne, aj keď ponuka žalovaného bola vrátiť polovicu z úhrad a žalobkyňa trvala na vrátení minimálne sumy vo výške 3.500 eur. Súd odročil pojednávanie na 2.5.2019.

6. Žalobkyňa podaním z 26.4.2019 navrhla za účelom výpočtu nákladov za teplo v zmysle nájomnej zmluvy nariadiť vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odvetia tepelná energetika, vykurovanie a vykurovacie zariadenie, keď zo strany žalovaného nie sú uskutočňované reálne kroky na dosiahnutie mimosúdnej dohody. V prílohe svojho podania žalobkyňa predložila aj list Slovenskej obchodnej inšpekcie z 26.9.2018, v ktorom SOI žalobkyňu oznámila, že predpokladom pre konanie SOI v zmysle zákona č. 657/2004 Z.z. je, aby teplo predávala priamo jedna zo zmluvných strán, avšak v danej veci nemá k dispozícii žiadnu zmluvu o dodávke a odbere tepla. Vlastník budovy teplo nepredáva. Citoval definíciu služobného bytu podľa § 1 ods. 1 zákon č. 189/1992 Zb. a skutočnosť, že podľa nájomnej zmluvy a Dodatku č. 1 je nájom viazaný na pracovnoprávny vzťah a osobitné predpoklady nájomcu. Vzťahy prenajímateľa a nájomcu sú upravené v nájomnej zmluve a ani prenajímateľa a ani nájomcu nie je možné klasifikovať ako účastníka trhu s teplom a ich vzťah nepodlieha zákonu č. 657/2004 Z.z. SOI v uvedenom podaní poukázala na ustanovenia § 696 až § 699 OZ a konkrétnu dohodu zmluvných strán v nájomnej zmluve. V ostatnom odkázala SOI žalobkyňu na súd.

7. Žalobkyňa mailom z 10.4.2019 požiadala splnomocnenú zástupkyňu žalovaného o oznámenie údajov o vykurovanom objeme budovy, resp. údajov o podlahovej ploche všetkých poschodí a podkrovia ako aj svetlú výšku poschodí a podkrovia, údajov o jednotkovej cene tepla za jednotlivé obdobia z vyúčtovacích faktúr vystavených žalovanému, údaje o spotrebe tepla celej budovy EF UJS odpísané z merača.

8. Keďže strany sporu zhodne navrhli odročiť pojednávanie vytýčené na 2.5.2019, súd uznesením z 2.5.2019 konanie vo veci prerušil podľa § 163 ods. 1 CSP do 30.11.2019.

9. Žalobkyňa listom z 27.5.2019 navrhla pokračovať v konaní z dôvodu, že žalovaný ňou požadované údaje čiastočne predložil a požiadal o osobné stretnutie, bez akýchkoľvek podmienok. Predbežne boli dohodnuté dva termíny stretnutí. Pre postoj žalovaného nedošlo ani k jednému stretnutiu, keď žalovaný podmienil stretnutie potrebou relevantných údajov. Žalobkyňa taktiež uviedla, že žalovanému v maili zo 16.5.2019 predložila svoj výpočet nákladov za teplo a navrhla mu mimosúdnu dohodu spočívajúcu vo vrátení sumy 3.500 eur a náhradu nákladov právneho zastúpenia. Žalovaný v maili zo 16.5.2019 označil návrh žalobkyne za absolútne neakceptovateľný s tým, že jeho návrh mimosúdnej dohody žalobkyňa dostane do 1.9.2019. Preto žalobkyňa považuje záujem žalovaného o mimosúdne doriešenie predmetu sporu len za formálny.

10. Splnomocnený zástupca žalovaného mailom z 26.4.2019 oznámil právnomu zástupcovi žalobkyne stav hlavného merača tepla na celú budovu EF UJS k 1.12.2014 - 859,48 MWh; ku koncu zúčtovacieho obdobia roku 2015 - 125,04 MWh (výmena meračov 2.6.2015); ku koncu zúčtovacieho obdobia roku 2016 - 451,25 MWh; ku koncu zúčtovacieho obdobia roku 2017 - 621,99 MWh (stav odpísaný 11.1.2018). Ďalej uviedol, že žalobkyňa dostala dňa 29.2.2016 prvú vyúčtovaciu faktúru, pričom vyúčtovanie bolo vykonané podľa stavu merača.

11. Súd uznesením z 30.5.2019 rozhodol o pokračovaní v konaní.

12. Žalobkyňa dňa 21.8.2019 predložila súdu znalecký posudok č. 4/2019 znalkyne Zuzany Trubačovej vo veci určenia správnosti vyúčtovania tepla na vykurovanie za obdobie rokov 2015, 2016 a 2017 v služobnom trojizbovom byte s plochou bytu 91,8 m² a vykurovaným objemom 294,67 m³, na prízemí budovy číslo súpisné 167. Podľa uvedeného znaleckého posudku je celkový priestor budovy, teda objem budovy 12915,686 m³, pričom dodávateľ tepla spoločnosť COM-therm vyúčtoval žalovanému dodávku 262760 kWh, z ktorej na služobný byt žalobkyne pripadá 5994,84 kWh (21,58 GJ). Znalkyňa vypočítala náklady za teplo na ústredné kúrenie vo výške 589,22 eur bez DPH, a to za pomoci regulačného príkonu 1,13 kW ako aj variabilnej zložky ceny tepla 0,0692 €/kWh bez DPH a fixnej zložky ceny tepla 154,3147 €/kW bez DPH. Za obdobie roku 2016 dodávateľ tepla spoločnosť COM-therm vyúčtoval žalovanému dodávku 2255210 kWh, z ktorej na služobný byt žalobkyne pripadá 5822,59 kWh (20,96 GJ). Znalkyňa

vypočítala náklady za teplo na ústredné kúrenie vo výške 553,47 eur bez DPH za pomoci regulačného príkonu 1,099 kW ako aj variabilnej zložky ceny tepla 0,0653 €/kWh bez DPH a fixnej zložky ceny tepla 157,6480 €/kW bez DPH. Za obdobie roku 2017 dodávateľ tepla spoločnosť COM-therm vyúčtoval žalovanému dodávku 240240 kWh, z ktorej na služobný byt žalobkyne pripadá 5481,05 kWh (19,73 GJ). Znalčka vypočítala náklady za teplo na ústredné kúrenie vo výške 484,54 eur bez DPH za pomoci regulačného príkonu 1,034 kW ako aj variabilnej zložky ceny tepla 0,0566 €/kWh bez DPH a fixnej zložky ceny tepla 168,5746 €/kW bez DPH. Celkové náklady na dodávku tepla na ÚK pre služobný byt za obdobie rokov 2015 - 2017 vyčíslila znalčka úhrnnou sumou 1.627,23 eur bez DPH.

Žalobkyňa súčasne navrhla zmenu žaloby v časti príslušenstva, keď si titulom nákladov spojených s uplatnením nároku uplatnila nárok aj na sumu vo výške 170,22 eur uhradenú Advokátskej kancelárii JUDr. Natália Borsosová, s.r.o. v súvislosti s vypracovaním predžalobnej výzvy. Súčasne oznámila, že v rámci náhrady trov konania si uplatňuje nárok za vypracovanie znaleckého posudku Zuzanou Trubačovou vo výške 350 eur.

13. Žalovaný dňa 22.8.2019 doručil súdu znalecký posudok znalca A.. H. H. X/XXXX, ktorého účelom malo byť aj zodpovedanie otázky žalovaného ako objednávateľa, aké boli náklady za teplo v prípade vyúčtovania pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru budovy. Znalec v odpovedi na túto otázku skonštatoval, že hodnoty spotrieb tepelnej energie uvedené v prílohách č. 1 a 2 nekorešponujú s vyúčtovacími faktúrami spoločnosti COM-therm s.r.o. pre jednotlivé roky a nesúhlasia aj plochy samotného objektu a bytu. Tento znalec uviedol, že pre výpočet nepoužil obostavaný priestor budovy, ale vykurovaný priestor budovy, nakoľko z dodaných podkladov nie je možné určiť obostavaný priestor. Taktiež uviedol, že na presnosť výpočtu má táto zmena minimálny vplyv. Podľa znalca, na základe podkladov zadávateľa - žalovaného (príloha 9) je celkový vykurovaný objem budovy 9846,29 m³ a predmetný byt č. 1 má vykurovaný objem 297,66 m³. Podiel bytu z celkového vykurovaného objemu budovy tvorí 3,02%. Podľa znalca, spotreba za byt v roku 2015 bola 7943,41 kWh a za pomoci variabilnej zložky, fixných nákladov ako aj sumy za fixnú zložku vypočítal náklady za teplo v roku 2015 vo výške 804,93 eur bez DPH a 965,92 eur s DPH. V roku 2016 bola podľa znalca spotreba za byt 7715,17 kWh a za pomoci variabilnej zložky, fixných nákladov, sumy za fixnú zložku vypočítal náklady za teplo v roku 2016 vo výške 755,02 eur bez DPH a 906,02 eur s DPH. V roku 2017 bola podľa znalca spotreba za byt 7262,62 kWh a za pomoci variabilnej zložky, fixných nákladov, sumy za fixnú zložku vypočítal náklady za teplo v roku 2017 vo výške 667,86 eur bez DPH a 801,43 eur s DPH. Spolu náklady za uvedené roky predstavujú sumu 2.673,37 eur. Súčasťou tohto znaleckého posudku sú aj vyúčtovacie faktúry dodávateľa tepla COM-therm s.r.o.

14. Žalobkyňa 3.10.2019 predložila súdu doklady, z ktorých znalčka B. V. mala vychádzať pri vyhotovovaní znaleckého posudku. Predložila vyúčtovacie faktúry dodávateľa tepla COM-therm s.r.o. ako aj pôdorys štyroch nadzemných podlaží budovy. Taktiež sa vyjadrila k znaleckému posudku žalovaného s tým, že upozornila na skutočnosť, že znalec A.. H. v znaleckom posudku žalovaného nepoužil obostavaný priestor, ale vykurovací priestor budovy, pričom na výpočet nákladov za teplo podľa Nájomnej zmluvy strán sporu má byť použitý obostavaný priestor. Poprela tvrdenia o minimálnom vplyve použitia objemu vykurovaného priestoru bytu na výpočet nákladov s tým, že vzájomný pomer bytu a obostavaného priestoru je podľa znalčky V. 2,28%, kým podľa znalca A.. H. je vzájomný pomer bytu a vykurovaného objemu budovy 3,02%. Taktiež poukázala na skutočnosť, že Ing. Mokroš počítal s objemom bytu 297,66 m³ oproti objemu 294,67 m³ uvedenému v Nájomnej zmluve. Poukázala aj na rozdielnosť údajov oboch znaleckých posudkov vo fixnej zložke nákladov, keď znalčka V. vychádzala z regulačného príkonu, kým znalec A.. H. vychádzal z určeného pomeru budovy a bytu. Žalobkyňa namietala aj proti názoru znalca Ing. Mokroša, ktorý na otázku žalovaného ako objednávateľa, či sa na žalovaného vzťahuje vyhláška č. 240/2016 Z.z. odpovedal vo svojom znaleckom posudku Áno, vzťahuje, pretože pre rozpočítavanie množstva dodaného tepla na prípravu TÚV (teplej úžitkovej vody - pozn. súdu) v objekte rozpočítavania stanovené vyhláškou sú záväzné a nemožno ich upravovať dohodou alebo rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov v objekte rozpočítavania. Vlastníkmi schválené odchyľne pravidlá rozpočítavania sú od 1.1.2017 neplatné. Žalobkyňa pritom poukázala na obsah vyjadrenia Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI) z 26.9.2018, podľa ktorého vzťahu strán sporu sú upravené nájomnou zmluvou a v danom prípade ani prenajímateľa a ani nájomcu nemožno klasifikovať ako účastníka trhu s teplom. Žalobkyňa zdôraznila, že otázka, či sa na zmluvný vzťah strán sporu vzťahuje určitý právny predpis je otázkou právnou a nie otázkou pre znalca z odboru energetika, odvetvie vykurovanie a vykurovacie zariadenie.

15. V podaní zo 4.10.2019 urobila žalobkyňa prepočet fixnej zložky nákladov bez DPH určenú pomerom uplatňovaným na konečnú cenu za fixnú zložku účtovanú dodávateľom - spoločnosťou COM-therm, s.r.o. na každý rok (2015 - 193,76 eur; 2016 - 189,55 eur; 2017-192,59 eur) a úhrnom vyčíslila fixnú zložku

nákladov sumou 575,90 eur bez DPH, kým podľa znaleckého posudku znalkyne Z. Trubačovej to bolo 521,94 eur bez DPH. Pripojila aj vyjadrenie znalkyne k počtárskej chybe pri zaokrúhľovaní prepočtu na mernú jednotku GJ. Taktiež uviedla, že pri výpočte regulačného príkonu pre rok 2017 platila vyhláška č. 222/2013 Z.z., ktorá sa podľa znalkyne uplatňovala aj pre rok 2016 a až v ďalšom platila a platí vyhláška č. 248/2016 Z.z.

16. Súd uznesením z 10.10.2019 rozhodol o pripustení zmeny žaloby jej rozšírením o ďalšie príslušenstvo v znení: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.380,75 eur s príslušenstvom vo výške 170,22 eur a 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.380,75 eur od 9.6.2018 do zaplatenia.

17. Súd otvoril vo veci pojednávanie dňa 19.11.2019, na ktorom žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedla, že si uplatňuje rozdiel medzi žalovaným vyúčtovanými nákladmi za teplo a správne určenými nákladmi za teplo podľa pomeru vykurovaného bytu k celkovému priestoru budovy, v ktorej sa byt nachádza. Taktiež uviedla, že z podaní žalovaného je zrejmé, že jeho obrana spočíva v argumentácii, že sa pri vyúčtovaní nákladov žalobkyni má riadiť podľa vyhlášky č. 240/2016 Z.z. Avšak táto vyhláška patrí k zákonu o tepelnej energetike a uvedená argumentácia žalovaného je nesprávna, keďže strany sporu nie sú účastníkmi trhu s teplom. Poukázala na obsah vyjadrenia z 26.4.2019 a v súvislosti s tým poukázala aj na pripojené vyjadrenie SOI, ktoré potvrdilo názor žalobkyne, že vzťah medzi stranami sporu je zmluvný vzťah založený nájomnou zmluvou, a preto vzťah účastníkov nájomnej zmluvy nepodlieha ustanoveniam zákona o tepelnej energetike. Ďalej poznamenala, že ak by strany boli účastníkmi trhu s teplom, aj vyúčtovanie žalovaného pre žalobkyňu by muselo vyzeráť inak. Žalobkyňa vychádza zo znaleckého posudku vyhotoveného znalkyňou B. V. a nesúhlasí so znaleckým posudkom znalca A.. H. H.Š., ktorým sa žalovaný bráni. Základný rozdiel medzi oboma znaleckými posudkami spočíva vo veličine vykurovanej plochy budovy, ktorú použil A.. H. k veličine obostavaného priestoru použitej znalkyňou Z. Trubačovou, pričom však znalec A.. H. pri vyhotovovaní znaleckého posudku argumentoval tým, že pre výpočet nevedel použiť veličinu obostavaného priestoru z dôvodu, že tento sa z dodaných podkladov určiť nedal. Podľa názoru žalobkyne to pravda nie je, keďže obostavaný priestor budovy sa dal vypočítať na základe projektovej dokumentácie predloženej žalovaným. Navrhla, aby súd žalobe v zmysle zmeneného petitu vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 3.788,79 eur titulom rozdielu medzi úhradami a skutočnými nákladmi ako aj na zaplatenie príslušenstva tejto pohľadávky titulom výdavku vo výške 170,22 eur ako nákladmi súvisiacimi s uplatnenými nárokmi, ktoré vynaložila žalobkyňa v prospech predchádzajúceho právneho zástupcu. V súvislosti s požadovanou sumou rozdielu vo výške 3.788,79 eur a nárokom uplatneným v žalobe vo výške 4.380,75 eur uviedla, že žalobkyňa nerobí žiadnu dispozíciu, keď žalobkyňa vychádza z názoru, že výška požadovaného plnenia nie je rozhodujúca. Rozhodujúca je dôvodnosť nároku na plnenie, ktorého výška je závislá od znaleckého posudku a tento názor je bežný v rozhodovacej praxi súdov, keď sa uvádza aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co 191/2017 zo dňa 13.12.2017, ktorý bol publikovaný na stránke najpravo.sk.

18. Pre obsiahlosť vyjadrenia žalovaného predloženého splnomocneným zástupcom žalovaného na uvedenom pojednávaní len v jednom vyhotovení, bez dátumu a podpisu, súd pojednávanie vo veci odročil.

19. Žalovaný vo svojom vyjadrení na čl. 313 zdôraznil svoje hlavné poslanie, a to poskytovanie vysokoškolského vzdelávania. Poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa za trojizbový byt platila na základe nájomnej zmluvy nájomné 50 eur a mesačné preddavky na úhradu plnenia poskytovaného s užívaním bytu - za dodávku vody zálohovo 5 eur na osobu a mesiac, za teplo zálohovo 30 eur a zálohovo 10 eur na elektrinu. Nájomná zmluva bola uzatvorená podľa § 685 a nasl. OZ, pričom v čase jej uzatvorenia - júl 2014 - nebolo zabezpečené meranie spotreby tepla meračom, preto náklady za teplo boli stanovené pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru budovy. Dňa 13.2.2015 boli v budove Ekonomickej fakulty UJS, v ktorej sa predmet nájmu nachádza, namontované a uvedené do činnosti merače tepla v počte 3 kusy, z toho v byte č. 1, v ktorom žalobkyňa bývala spolu so svojim maloletým synom, bol namontovaný jeden merač. Žalovaný o zmene metodiky vyúčtovania informoval všetkých nájomníkov, vrátane žalobkyne, ktorá si bola vedomá, že vyúčtovanie sa vykoná na základe stavu meračov. Zdôraznil, že žalovaný je účastníkom trhu s teplom. V súvislosti so stanoviskom Slovenskej obchodnej inšpekcie (SOI) uviedol, že SOI nie je orgánom, ktorý určuje kto je účastníkom trhu s teplom. Poukázal na to, že žalovaný nie je podnikateľom, ale je verejnoprávnou inštitúciou.

Žalovaný ďalej uviedol, že žalobkyni za prvé vykurovacie obdobie (za rok 2015) bola vyúčtovaná za spotrebu 28347,22 kWh suma 2.352,82 eur, ktorú žalobkyňa uhradila v plnej výške. Za druhé vykurovacie obdobie (rok 2016) mala žalobkyňa za spotrebu 33080,83 kWh náklady vo výške 2.592,21

eur, ktorú sumu žalobkyňa tiež uhradila. V treťom vykurovacom období žalobkyňa zaplatila 470,99 eur, teda za tri vykurovacie obdobie žalobkyňa zaplatila za poskytnutie tepla celkovo sumu 5.416,02 eur.

Žalovaný taktiež uviedol, že ako odberateľ uzavrel dňa 21.6.2006 so spoločnosťou COM-therm, spol. s r.o. ako dodávateľom Zmluvu o dodávke a odbere tepla na ústredné vykurovanie a teplej úžitkovej vody, v znení Dodatku zo dňa 9.11.2011. Žalovaný na základe faktúr svojho dodávateľa fakturuje svojim nájomníkom dodávku tepelnej energie. V ďalšom žalovaný zrekapituloval prejavy nesúhlasu žalobkyne s vyúčtovanými sumami a poznamenal, že skutočné náklady spotreby sa dajú zistiť jedine zo stavu meračov, pričom merače spotreby, vrátane merača ktorý patrí k bytu č. 1, nemajú mechanické poškodenie a vykazujú skutočnú hodnotu. Žalobkyňa v byte dňa 7.3.2017 uzavrela všetky radiátory, pričom stav merača bol 229 080 GJ (poznámka súdu - 63 633 333,333333 kWh; 1 kWh=0,0036 GJ). Žalobkyňa pracovala u žalovaného od 1.9.2005 do 31.8.2007, od 1.9.2010 do 31.8.2015 a od 1.9.2015 na základe pracovnej zmluvy z 31.8.2015. V závere opäť žalovaný zopakoval, že žalobkyňa ako aj ostatným nájomcom fakturovali za dodanie tepla na základe faktúr, ktoré obdržali od dodávateľskej spoločnosti.

20. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 28.11.2019 zrekapituloval celú genézu sporu a v závere sa sťažoval na postup súdu v konaní z dôvodu, ktorý mu nedoručil žalobu a nevyzval ho, aby sa k žalobe vyjadril (žalovaný napadol odporom platobný rozkaz vydaný v upomínacom konaní Okresným súdom Banská Bystrica - poznámka súdu).

21. Žalobkyňa reagovala na podanie žalovaného vyjadrením doručeným súdu 13.1.2020.

22. Žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu na pojednávaní vo veci dňa 21.1.2020 uviedol, že žalobkyňa o namontovaní merača mala vedomosť, pričom žalobkyňa popri pracovnej zmluve so žalovanou, je aj realitnou maklérkou a táto by mala vedieť kvalifikovane poradiť, zhodnotiť a svojmu klientovi poskytovať potrebné odborné informácie. V súlade s etickým kódexom realitného makléra sa musí vyznať v pravidlách nájomných vzťahov. V administratívnej budove žalovaného sa popri byte, na ktorý mala uzatvorenú nájomnú zmluvu žalobkyňa, nachádzajú aj ďalšie dva byty, ktorých nájomcovia v plnej miere akceptovali zmenu spôsobu vyúčtovania. Keďže žalobkyňa pravidelne zasielala žalovanému žiadosti o preskúšanie správnosti meračov, žalovaný oprávnene predpokladal, že žalobkyňa zmenu spôsobu vyúčtovania vzala na vedomie. Zotrval na názore, že sa na neho vzťahuje zákon 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike. Pokiaľ v oboch znaleckých posudkoch založených do spisu sa konštatuje vyúčtovanie nákladov podľa nájomnej zmluvy, títo znalci sú znalcami z odboru energetika. Navrhol žalobu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania vo výške 500 eur titulom vypracovania znaleckého posudku.

23. Súd v súlade s § 181 ods. 2 CSP určil, že medzi zmluvnými stranami nie je sporné, že žalobkyňa bola nájomníčkou priestoru v budove žalovaného, ktorý tvrdí, že ide o služobný byt. Nie je sporné, že tento byt žalobkyňa užívala aj počas rokov 2015, 2016 a 2017. Sporný je spôsob vyúčtovania nákladov na teplo z dôvodu namontovania jedného merača v uvedenom služobnom byte. Súd súčasne uviedol, že sa mu javí, že vzhľadom na nájomnú zmluvu a tam dohodnutý spôsob vyúčtovania nákladov na teplo (bez zmeny nájomnej zmluvy) mal prenajímateľ, teda žalovaný, postupovať v súlade s nájomnou zmluvou, teda podľa pomeru vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru budovy. Súd taktiež uviedol, že medzi stranami je sporný aj vykurovaný objem bytu, že súdu sa javí, že žalobkyňa mali byť náklady dodávky tepla vyúčtované s DPH. Súčasne súd uviedol, že vo veci vykoná dokazovanie listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu.

24. Strany sporu nemali návrhy na doplnenie dokazovania, a tak súd po vykonanom dokazovaní rozsudkom z 21.1.2020 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňa sumu 3.399,76 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.399,76 eur od 9.6.2018 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením vo výške 170,22 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a žalobkyňa priznal 55,22% náhradu trov konania.

25. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním obidve strany sporu. Žalobkyňa napadla rozsudok súdu prvej inštancie v časti o nároku na náhradu trov konania. Žalovaný sa svojím odvolaním domáhal zmeny rozsudku tým, že žaloba bude v plnom rozsahu zamietnutá a bude mu priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100%. Dôvodil tým, že konajúci súd bez akéhokoľvek zákonného zdôvodnenia zmenil žalobu, keď žalobkyňa žalovala žalovanú sumu z titulu náhrady škody, avšak súd žalobe vyhovel titulom bezdôvodného obohatenia. Podľa žalovaného, právny titul uplatnený žalobou má podstatný vplyv na to, aby sa v konaní mohol účinne v súlade s právnymi predpismi napríklad brániť aj námietkou premlčania podľa § 107 ods. 1 OZ. Ak mal súd za to, že žaloba o náhradu škody je nedôvodná, mal ju zamietnuť a ak súd zmenil žalobu žalobcu, tak z opatrnosti vzniesol námietku premlčania, keďže súd prvej inštancie vôbec neposudzoval plynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby.

26. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č.k. 6CoCsp/15/2020 z 31.3.2021 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa bodu 12. odôvodnenia uvedeného zrušujúceho uznesenia Z obsahu zápisnice z pojednávania konaného dňa 21. 01. 2020 (č. I. 346 spisu) vyplýva, že súd vyslovil, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré nesporné, keď uviedol, že sporný je spôsob vyúčtovania nákladov za teplo a sporný je aj vykurovaný objem bytu. Zároveň uviedol, že súd pri vyúčtovaní mal postupovať v zmysle nájomnej zmluvy, avšak súd neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci. Z hľadiska výpovednej hodnoty predbežného právneho posúdenia veci je nevyhnutné, aby bolo stanovisko súdu určité a zrozumiteľné. Na jeho základe musí byť stranám a ich zástupcom dostatočne zrejmé, aký výrok rozhodnutia vo veci samej možno očakávať v nadväznosti na predbežné prejednanie sporu. Predbežné právne posúdenie veci nemôže súd zúžiť iba na zjednodušené konštatovanie, že sa mu na základe obsahu spisu žaloba javí ako dôvodná, prípadne ako čiastočne dôvodná, alebo nedôvodná. Vice versa je povinný subsumovať významné skutkové okolnosti prípadu pod konkrétne hmotnoprávne ustanovenia a prezentovať relevantný právny názor. Predbežné právne posúdenie veci má predovšetkým umožniť objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu právnu argumentáciu, riadne substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov a podobne. Ide o zásadný inštitút, ktorého účelom je zefektívnenie, zrýchlenie a zjednodušenie sporového konania, vrátane prevencie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí.

Odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňa sa domáhala od žalovaného zaplatať istiny z titulu náhrady škody v zmysle ust. § 420 ods. 1 OZ, pričom v samotnej žalobe poukázala aj na predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu a súd prvej inštancie len jednou vetou uviedol vo svojom rozhodnutí, že nie je viazaný právnym posúdením predmetu sporu tak, ako ho vymedzila žalobkyňa a žalobe vyhovel titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného podľa § 451 ods. 2 OZ. Takýto postup súdu nemožno považovať za súladný s ust. § 181 ods. 2 CSP. Bez toho, aby súd vyslovil svoje predbežné právne posúdenie aplikoval na daný stav iné hmotnoprávne ustanovenie Občianskeho zákonníka, ako požadovala žalobkyňa vo svojom žalobnom návrhu sa rozhodnutie súdu prvej inštancie sa stalo prekvapivým a nepredvídateľným.

Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické rozhodnutie súdu prvej inštancie v bode 31 rozsudku nespĺňa požadované náležitosti ust. § 220 OSP, pretože konštatovanie len jednou vetou, že v danom prípade postupoval súd podľa § 451 ods. 2 OZ nespĺňa túto požiadavku. Je treba prisvedčiť súdu prvej inštancie, že nie je viazaný právnym posúdením sporu tak, ako bol vymedzený v žalobe, avšak v prípade, ak na daný spor aplikuje inú právnu normu, musí svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, z akého dôvodu tak postupoval a prečo na zistený skutkový stav aplikoval práve tú hmotnoprávnu normu, pod ktorú ju podriadil. Ak súd prvej inštancie bol názoru, že v danom prípade ide zo strany žalovaného o bezdôvodné obohatenie, mal právne vymedziť, podľa ktorého ust. § 451 ods. 2 OZ považoval nárok žalobkyne za dôvodný.

Žalovaný odňatie možnosti konať pred súdom a odňatia práva na spravodlivý súdny proces vidí i v tom, že ak by súd vec predbežne právne posúdil, mohol uplatniť námietku premlčania podľa § 107 ods. 1 OZ, čo mu v danom prípade bolo znemožnené a preto v odvolacom konaní vzniesol námietku premlčania. S touto jeho odvolacou námietkou sa odvolací súd stotožňuje, pretože ak súd prvej inštancie neuviedol pri prejednaní veci svoje predbežné právne posúdenie a žalobný nárok posudzoval ako bezdôvodné obohatenie napriek tomu, že žalobkyňou bol uplatnený nárok titulom náhrady škody, uprel žalovanému možnosť kvalifikovane argumentovať a prípadne i vzniesť námietku premlčania. Preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom žalobkyne, že v danom prípade ide o novotu v odvolacom konaní, keďže žalovaný neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý námietku premlčania nemohol vzniesť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd na rozdiel od žalobkyne považuje procesný postup súdu prvej inštancie za tak závažný, v dôsledku ktorého uprel žalobcovi uplatniť prípustné prostriedky procesnej obrany, alebo ďalšie prostriedky procesného útoku. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie viazaný právnym názorom vysloveným odvolacím súdom, opätovne posúdi žalovaný nárok žalobkyne. Bude predovšetkým vychádzať zo skutkových tvrdení vymedzených v žalobe ako aj prezentovaných v priebehu konania a tieto skutkové tvrdenia podriadi pod príslušnú hmotnoprávnu normu. Svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby spĺňalo náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP. Ak zotrvá na názore, že v danom prípade ide o bezdôvodné obohatenie, musí konkrétne uviesť, o ktorý majetkový prospech v zmysle ust. § 451 ods. 2 OZ ide tak, ako bolo vyššie uvedené.

V novom konaní sa bude zaoberať aj vznesenou námietkou premlčania, pretože odvolací súd vznesenie námietky premlčania v odvolacom konaní považuje za súladné s ust. § 366 písm. d/ CSP, keďže žalovaný si v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol uplatniť v dôsledku pochybenia súdu pri predbežnom právnom posúdení veci v zmysle ust. § 101 ods. 2 CSP.

V ďalšom konaní sa vysporiada aj s námietkou žalovaného v tom smere, či dojednanie o spôsobe vyúčtovania nákladov za teplo podľa bodu IV. nájomnej zmluvy, bod X., môže byť len v súlade so zák. č. 657/2004 Z.z. a odchyľne pravidlá rozpočítania v zmysle uvedeného zákona ako aj vyhl. č. 240/2016 Z.z. treba vyhodnotiť za neplatné. Preto v ďalšom konaní bude posudzovať platnosť nájomnej zmluvy v čl. IV. bod 10. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie opätovne vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ust. § 220 ods. 2 OSP tak, aby v prípade podaného odvolania mohlo byť odvolacím súdom preskúmané. V novom rozhodnutí opätovne rozhodne aj o náhrade trov.

27. S poukazom na námietku premlčania vznesenú žalovaným až v odvolaní proti rozsudku z 21.1.2020, súd žalovaného vyzval, aby spresnil ktoré časti z uplatneného nároku považuje za premlčané a prečo, teda aby bolo zrejmé aká suma z uplatneného nároku sa ktorým dňom (a prečo) stala podľa žalovaného do podania žaloby na súde premlčanou.

28. Žalovaný v podaní z 24.6.2021 poukázal na to, že žalobkyni bola doručená faktúra č. 3160000011 dňa 29.2.2016 na sumu 1.944,21 eur, pretože podľa údajov meračov žalobkyňa spotrebovala teplo za rok 2015 v sume 2.352,82 eur, pričom po zohľadnení spotreby vody, elektriny a zálohy, žalobkyňa mala zaplatiť 1.944,21 eur. Túto sumu žalobkyňa uhradila v dňoch 30.3.2016 a 31.3.2016 a najneskôr dňom po zaplatení nedoplatkov, čiže dňa 31.3.2016 začala plynúť subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a uplynula dňa 1.4.2018. Podľa žalovaného došlo k premlčaniu práva uplatneného žalobkyňou vo výške 1.999,82 eur (2.352,82 € spotreba tepelnej energie - zaplatená záloha 360 €) podľa § 107 ods. 1 OZ. Taktiež uviedol, že žalobkyni poskytol plnenia, ktoré vyúčtoval, čiže žalobkyni boli poskytnuté služby v zaplatenom rozsahu a z toho dôvodu sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného.

29. Žalobkyňa v podaní z 13.7.2021 vyslovila nesúhlas s názorom žalovaného s tým, že subjektívna premlčacia doba vo vzťahu k roku 2015 neuplynula, keď 31.3.2016 ako uvádza žalovaný, žalobkyňa nemala vedomosť - nedozvedela sa, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jej úkor obohatil. Okrem toho, že žalobkyňa v ďalšom odkázala na svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaného, v súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia citovala aj zo strán 513, 514 publikácie Občiansky zákonník, Veľký komentár, Imrich Fekete, EURO KODEX, rok 2011, s dôrazom na to, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná, vedomosť oprávneného. V zmysle § 107 ods. 1 OZ sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premlčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už pred tým možnosť sa dozvedieť skutočností, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Podľa žalobkyne, z vyúčtovania za rok 2015 nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by mohli odôvodniť a preukázať vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia a jeho výške. Po zaplatení požadovaného nedoplatku za rok 2015 sa žalobkyňa domnievala, že vysoké náklady za teplo boli spôsobené nevhodne nastaveným centrálnym nastavením, a preto požiadala o možnosť osobitnej regulácie radiátorov, čo jej bolo umožnené. Preto v roku 2016 vedome znižovala spotrebu oproti roku 2015, avšak výsledkom bolo vyúčtovanie ešte vyššej spotreby tepelnej energie. Žalobkyňa uvedené reklamovala v roku 2017, pričom sa domnievala, že sa jedná o nesprávne fungovanie meracích zariadení, či ich nesprávne osadenie a nastavenie. Zo vzájomnej komunikácie strán sporu založenej v spise je zrejmé, že žalobkyňa v roku 2016 nemala vôbec vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a už vôbec nie o jeho výške. Odbornú pomoc advokátky JUDr. Natálie Borsosovej vyhľadala v roku 2018 a táto jej oznámila, že žalovaný v rozpore s uzatváranou zmluvou o nájme bytu nesprávne vykonával vyúčtovanie. Preto aspoň približne vypočítali nárok žalobkyne a žalovaného výzvou z 22.5.2018 vyzvali na dobrovoľnú úhradu. Projektová dokumentácia budovy, na základe ktorej mohol byť nárok spresnený, jej bol žalovaným poskytnutý až v priebehu daného súdneho konania. Z ňou podaných reklamácií je zrejmé, že v čase ich podávania (v roku 2017) nemala vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o jeho výške. Podľa žalobkyne, vznesenie námietky premlčania žalovaným je nedôvodné v celom rozsahu, keď žalovaný nepreukázal jej vedomosť o bezdôvodnom obohatení k 31.3.2016 a ani jej nadobudnutie do 19.9.2016 (t.j. dva roky pred podaním žaloby). V závere podania žalobkyňa skonštatovala, že ani v odvolacom rozhodnutí odvolacieho súdu nie je uvedené žiadne právne odôvodnenie prečo by právny

názor súdu prvej inštancie o záväznosti zmluvy a nutnosti realizácie vyúčtovania v súlade so zmluvou mal byť nesprávny.

30. Na pojednávaní o spore dňa 20.7.2021 právna zástupkyňa žalobkyne zotrvala na dovtedajších tvrdeniach a zdôraznila, že žalobkyňa sa subjektívne dozvedela o vzniknutom nároku v roku 2018, keď vyhľadala právnu pomoc JUDr. Borsosovej, ktorá po preštudovaní veci uviedla, že žalovaný robí celé vyúčtovanie nesprávne, v rozpore s uzatvorenou nájomnou zmluvou. Žalobkyňa spolu s právnou zástupkyňou vypočítali z verejne dostupných údajov aspoň približne výšku nároku žalobkyne, na zaplatenie ktorého bol žalovaný podaním zo dňa 22.5.2018 vyzvaný. Až v tomto súdnom konaní bola žalovaným predložená projektová dokumentácia k budove, v ktorej sa nachádzal predmetný byt, z ktorej bolo možné presne určiť veličinu potrebnú na výpočet nároku. V roku 2016 žalobkyňa nemala a ani nemohla mať žiadnu vedomosť o výške nároku, keď ešte len po vyúčtovaní požiadala o možnosť regulácie radiátorov v prenajatom služobnom byte, čo jej bolo žalovaným umožnené. V roku 2017 po vyúčtovaní z roku 2016, keď toto bolo vyššie ako vyúčtovanie z roku 2015, začala reklamovať písomne vyúčtovania, snažila sa mimosúdne dohodnúť a keď sa jej to nepodarilo, v roku 2018 vyhľadala právnu pomoc. O tomto sú v súdnom spise založené dôkazy, vzájomná komunikácia od začiatku tohto konania, keď žalovaný ešte žiadnu námietku premlčania nevznášal. Uvedené poukazuje na pravdivosť tvrdení žalobkyne a subjektívnu nevedomosť o možnosti uplatnenia si nároku.

Žalovaný prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne potvrdil, že žalobkyňa ešte v roku 2016 požiadala o umožnenie regulácie. Podľa žalovaného teda žalobkyňa mala vedomosť o tom, že akým spôsobom sa vykoná vyúčtovanie. Žalovaný opätovne tvrdil, že na vyúčtovanie je potrebné aplikovať vyhlášku č. 240/2016 Z.z. o výpočte nákladov za dodávku tepla nielen bytov, ale aj v administratívnych budovách a poukázal na dôvody uvedené v jeho odvolaní. Zaujal názor, že s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 OZ v danom prípade žalobkyňa začala plynúť dvojročná premlčacia doba od 1.4.2016, keďže poslednú splátku vyúčtovania zaplatila 31.3.2016. K bezdôvodnému obohateniu nedošlo, lebo žalovaný služby poskytol.

Právna zástupkyňa žalobkyne v reakcii na prednes splnomocnenej zástupkyne žalovaného uviedla, že od dátumu uvedeného žalovaným začala plynúť objektívna trojročná premlčacia doba, ktorá do podania žaloby neuplynula. Pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná preukázaná vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia a o jeho aspoň približnej výške tak, aby túto bolo možné uplatniť v súdnom konaní. K obrane žalovaného, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, lebo on služby poskytol, právna zástupkyňa žalobkyne uviedla, že táto (obrana) je nesprávna. Žalovaný síce služby poskytol, ale ich vyúčtovanie uskutočnil v rozpore s dohodou o tom ako má byť za poskytnuté služby zaplatené. Tým žalovaný získal od žalobkyne majetkový prospech, ktorý mu nepatrí. S tvrdením žalovaného, že žalobkyňa mala vedomosť o tom, ako sa bude robiť vyúčtovanie žalobkyňa nesúhlasila, lebo žalovaný urobil vyúčtovanie bez toho, aby sa na uvedené dotazoval žalobkyne. Ani namontovaním meračov, ani zaslaním vyúčtovania sa nemení dohodnutá nájomná zmluva. Žalobkyňa poukázala na to, že vyhláška z roku 2016 je platná od 1.1.2017, pričom za rok 2017 bola dokonca vyúčtovaná nižšia spotreba ako určená v zmysle nájomnej zmluvy. K aplikácii vyhlášky č. 630/2005 Z.z. sa už vyjadrili, najmä keď vyhláška hovorí o meračoch v objekte a nie v byte a uvedené posudzovala aj SOI so záverom, že predmetný predpis sa na strany sporu nevzťahuje lebo procesné strany nie je možné vnímať ako účastníkov trhu s teplom, a teda na ich vzťah aplikovať ustanovenie zákona o tepelnej energetike.

Žalovaný prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne súhlasil, že vyhláška č. 240/2016 Z.z. bola účinná od 1.1.2017, ale podľa § 5 vyhlášky č. 630/2005 Z.z. sa náklady za dodávku tepla v objekte rozpočítajú ak nie sú pomerové merače. V čase vyhotovenia nájomnej zmluvy, pomerový merač v byte žalobkyne nebol namontovaný, a preto v článku 4 odsek 10 nájomnej zmluvy je spôsob vyúčtovania upravený podľa § 5 vyhlášky č. 630/2005 Z.z. Poznámene, že žalobkyňa za 3 vykurovacie obdobia zaplatila úhrnom za dodávku tepla sumu 5.416,02 eur, pričom vykurovaný objem jej bytu bol 295 m³. Žalovaný považuje za reálnu sumu nákladov na kúrenie takéhoto objemu, najmä keď žalobkyňa v byte žila so svojím maloletým synom, pričom za tento luxusný byt platila symbolických 100 eur mesačne. Účastníkom trhu s teplom je dodávateľ, odberateľ, spotrebiteľ a konečný spotrebiteľ. Žalovaný je v tomto vzťahu spotrebiteľom a žalobkyňa konečným spotrebiteľom, keď žalovaný uzavrel aj so žalobkyňou nájomnú zmluvu ako s konečnou spotrebiteľkou, čiže žalobkyňa bolo konečnou spotrebiteľkou.

31. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný je v celosti vlastníkom stavby so súpisným číslom XXX na parcele č. XXXX evidovanej ako školská budova (druh - nehnuteľná kultúrna pamiatka) na LV č. XXXXX pre k.ú. F. (v nájomnej zmluve uvedený nesprávny list vlastníctva č. XXXXX pre k.ú. Komárno), na prízemí ktorej sa aj podľa projektovej dokumentácie I. nadzemného podlažia nachádza byt č. 1, č. 2 a č. 3. Rovnako nebolo medzi zúčastnenými stranami sporné, že žalobkyňa je od 1.9.2010 nepretržite zamestnancom žalovaného.

Byt č. 1 žalovaný prenajal žalobkyni ako byt služobný Zmluvou o nájme bytu z 10.7.2014, v znení Dodatku č. 1 z 3.10.2017. Podľa článku IV. bodov 2, 3, 4 Zmluvy, žalobkyňa bola povinná platiť žalovanému nájomné vo výške 50 eur mesačne a mesačné preddavky v úhrnnej výške 50 eur za dodávku tepla (30 eur), vody a elektrickej energie. Tieto úhrady boli splatné mesiac vopred. Žalovaný bol podľa článku IV. bod 10 Zmluvy povinný vykonať vyúčtovanie úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu do 30 dní od zistenia skutočných nákladov vynaložených na poskytnuté plnenia v predchádzajúcom zúčtovacom období, pričom zúčtovanie nákladov za vodu a elektrickú energiu bol žalovaný povinný vykonať na základe stavu meračov a náklady za teplo mali byť vypočítané pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy.

Čo treba rozumieť pod služobným bytom a kto môže byť nájomcom služobného bytu vyplýva z ustanovenia § 1 zákona č. 189/1992 Zb. Súd zmluvný vzťah strán sporu posudzoval aj podľa § 685 a nasl. OZ.

Podľa § 685 ods. 3 OZ zákony národných rád ustanovia, čo sa rozumie služobným bytom, bytom osobitného určenia a bytom v domoch osobitného určenia a za akých podmienok možno uzavrieť nájomnú zmluvu o nájme služobného bytu, o nájme bytu osobitného určenia a o nájme bytu v domoch osobitného určenia.

Podľa § 686 ods. 1 OZ nájomná zmluva musí obsahovať označenie predmetu a rozsahu užívania, výšku nájomného a výšku úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu. Mala by tiež obsahovať aj opis príslušenstva a opis stavu bytu. Ak sa nájomná zmluva neuzavrela písomne, vyhotoví sa o jej obsahu zápisnica.

32. Z vykonaného dokazovania je opäť zrejmé, že žalovaný bol aj v rozhodnom období trvania nájmu žalobkyne odberateľom tepla, ktoré mu dodávala spoločnosť COM-therm, spol. s r.o.. Preto žalovaný ako odberateľ definovaný v § 2 písm. e/ zákona č. 657/2004 Z.z. bol spolu so svojim dodávateľom účastníkom trhu s teplom v zmysle § 14 zákona č. 657/2004 Z.z., najmä keď aj podľa vyjadrenia žalovaného spomínaní účastníci dňa 21.6.2006 uzavreli Zmluvu o dodávke a odbere tepla na ústredné vykurovanie a teplej úžitkovej vody, v znení Dodatku zo dňa 9.11.2011.

33. Žalovaný je verejnoprávnou inštitúciou, ktorej poslaním je vysokoškolské vzdelávanie. Podľa § 31 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, (1) Oslobodené od dane sú výchovné služby a vzdelávacie služby poskytované a/ podľa osobitných predpisov (pod čiarou uvedený zákon č. 279/1993 Z.z., zákon č. 29/1984 Zb. a zákon č. 131/2002), b/ právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá spĺňa jednu podmienku alebo viac podmienok podľa § 30 ods. 2, c/ ako odborný výcvik a rekvalifikácia poskytované podľa osobitného predpisu (pod čiarou uvedený zákon č. 5/2004 Z.z.). (2) Oslobodené od dane je aj dodanie tovaru a dodanie služieb úzko súvisiacich s výchovnými službami a vzdelávacími službami podľa odseku 1 osobami, ktoré poskytujú výchovné služby a vzdelávacie služby podľa odseku 1. Teda výchovno vzdelávací proces nie je takou ekonomickou činnosťou, ktorá by podliehala dani z pridanej hodnoty. S poukazom na § 3 ods. 4 zákona o dani z príjmov sa žalovaný ako rozpočtová organizácia nepovažuje za zdaniteľnú osobu keď koná v rozsahu svojej hlavnej činnosti, teda vysokoškolsky vzdeláva.

34. Z vyúčtovacích faktúr dodávateľa tepla žalovanému je zrejmé, že pre odberné miesto Ekonomickej fakulty žalovaného, ktorá sa podľa žalovaného nachádza v školskej budove s tromi služobnými bytmi, vrátane bytu prenajatého žalobkyni, spoločnosť COM-therm spol. s r. o. vyúčtovala žalovanému faktúrou č. 20160238, ktorá bola splatná 29.3.2016, dodávku tepelnej energie vo výške 32.473,25 eur s DPH, z ktorej za dodávku tepelnej energie na ÚK vyúčtovala variabilné náklady vo výške 18.182,99 eur bez DPH a pomernú časť objemu fixných nákladov vo výške 8.443,33 eur bez DPH, úhrnom vo výške 26.626,32 eur bez DPH. Teda dodávateľ tepla vyúčtoval žalovanému ako odberateľovi náklady na ústredné vykurovanie vo výške 31.951,58 eur s DPH.

Faktúrou č. 20170238, ktorá bola splatná 29.3.2017 spoločnosť COM-therm spol. s r. o. vyúčtovala žalovanému dodávku tepelnej energie vo výške 30.728,84 eur s DPH, z ktorej za dodávku tepelnej energie na ÚK vyúčtovala variabilné náklady vo výške 16.665,21 eur bez DPH a pomernú časť objemu fixných nákladov vo výške 8.309,97 eur bez DPH, úhrnom vo výške 24.975,18 eur bez DPH, teda náklady vo výške 29.970,22 eur s DPH.

Faktúrou č. 20180238, ktorá bola splatná 29.3.2018 spoločnosť COM-therm spol. s r. o. vyúčtovala žalovanému dodávku tepelnej energie vo výške 27.022,74 eur s DPH, z ktorej za dodávku tepelnej energie na ÚK vyúčtovala variabilné náklady vo výške 13.597,58 eur bez DPH a pomernú časť objemu fixných nákladov vo výške 8.494,68 eur bez DPH, úhrnom vo výške 22.092,26 eur bez DPH, teda náklady vo výške 26.510,71 eur s DPH.

35. V danom prípade bola nájomná zmluva uzavretá stranami sporu písomne, pričom v písomnej zmluve bola upravená aj výška úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu a bol upravený aj spôsob vyúčtovania

nákladov. V prípade nákladov za teplo tieto mali byť vypočítané pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy. Podľa čl. VII. bod 1. Nájomnej zmluvy strán sporu bolo možné zmluvu zmeniť len písomnou dohodou oboch zmluvných strán. Žalovaný do vyhlásenia dokazovania za skončené netvrdil a nepreukázal písomnú dohodu zmluvných strán o zmene spôsobu vyúčtovania skutočných nákladov za teplo oproti zneniu zmluvy z 10.7.2014. Preto jeho domnienka o predpokladanej vedomosti žalobkyne o zmene spôsobu vyúčtovania nákladov je podľa názoru súdu v danom spore bez právneho významu.

Podľa nájomnej zmluvy z 10.7.2014 pri vyúčtovaní nákladov za teplo nie je rozhodujúca skutočná spotreba tepla v byte prenajímanom žalobkyňou, ale pomer medzi vykurovaným priestorom bytu k celkovému priestoru budovy.

Podľa čl. II. bod. 1. nájomnej zmluvy, vykurovaný objem bytu je 294,67 m³. Z tohto objemu vychádzala aj znalkyňa B.. V. pri výpočte pomeru k celkovému priestoru budovy, a to napriek tomu, že žalobkyňa vo svojej žiadosti z 25.6.2019 uvedenej znalkyni oznámila, že vykurovaný objem bytu je 293,76 m³. Celkový priestor školskej budovy žalovaného vypočítala uvedená znalkyňa, ako to vyplýva z textu čl. II. znaleckého posudku, z pôdorysu poschodí budovy tak, že vypočítala ich podlahovú plochu (pre všetky tri nadzemné podlažia rovnako - 1239,946 m²), ktorú násobila konštrukčnou výškou jednotlivých podlaží. Podľa uvedenej znalkyne je objem budovy spolu 12915,686 m³. Znalkyňa B.. V. pri výpočte nákladov za dodávku tepelnej energie na ÚK pre byt v nájme žalobkyne pomer zistený vo svojom znaleckom posudku (2,28% pripadá na služobný byt č. 1 z celkového objemu priestoru budovy) použila pre výpočet množstva dodaného tepla na ÚK do bytu prenajatého žalobkyňou z celkového množstva dodanej tepelnej energie na ÚK a za pomoci regulačného príkonu vypočítala fixnú a variabilnú zložku ceny tepla, po sčítaní ktorých vyčíslila náklad za teplo na ÚK pre služobný byt za rok 2015 sumou 589,22 eur bez DPH, za rok 2016 sumou 553,47 eur bez DPH a za rok 2017 sumou 484,54 eur bez DPH, pričom neuniklo pozornosti súdu, že znalkyňa pri výpočte za rok 2017 použila namiesto vyhlášky č. 248/2016 Z.z. neúčinnú vyhlášku č. 222/2013 Z.z., ktorá s poukazom na § 11 v spojení s § 10 vyhlášky č. 248/2016 Z.z. bola zrušená k 1.1.2017 a pri vykonávaní cenovej regulácie na rok 2017 sa už s poukazom na § 9 ods. 1 vyhlášky č. 248/2016 Z.z. malo postupovať podľa citovanej vyhlášky.

Podľa názoru súdu, takto vypočítané náklady nezodpovedali dohode zmluvných strán v nájomnej zmluve z 10.7.2014, ktorá zmluva podľa znaleckého posudku č. 4/2019 znalkyne B.. V. netvorila ani podklad pre vypracovanie znaleckého posudku. Pre vyúčtovanie nákladov na dodávku tepla pre byt č. 1 je podľa názoru súdu rozhodujúci náklad žalovaného ako prenajímateľa na dodávku tepelnej energie na ÚK pre školskú budovu Ekonomickej fakulty UJS za ten ktorý kalendárny rok, vyúčtovaný žalovanému jeho dodávateľom, už aj za použitia fixnej a variabilnej zložky ceny tepla, zohľadniac regulačný príkon. Po zohľadnení pomeru vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy, 2,28% z celkových nákladov za dodávku tepelnej energie na ÚK za rok 2015 predstavuje sumu 607,08 eur bez DPH (26.626,32 eur bez DPH x 2,28%) a s 20% DPH predstavuje sumu 728,50 eur. 2,28% z nákladov za dodávku tepelnej energie na ÚK za rok 2016 predstavuje 569,43 eur bez DPH (24.975,18 eur bez DPH x 2,28%) a s 20% DPH predstavuje sumu 683,32 eur. 2,28% z nákladov za dodávku tepelnej energie na ÚK za rok 2017 predstavuje 503,70 eur bez DPH (22.092,26 eur bez DPH x 2,28%) a s 20% DPH predstavuje sumu 604,44 eur. Úhrnom náklady za dodávku tepla na ÚK podľa pomeru vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy predstavujú sumu 2.016,26 eur s DPH. Pritom po zmene výpočtu fixnej zložky nákladov žalobkyňou oproti znaleckému posudku B.. V., by náklady predstavovali sumu 1.681,19 eur bez DPH (1.627,23 - 521,94 + 575,90) a sumu 2.017,43 eur s DPH. Podľa zákona o dani z pridanej hodnoty, dodávka energií nie je oslobodená od dane z pridanej hodnoty, ktorú vyúčtoval žalovanému aj jeho dodávateľ tepelnej energie a ani nesúvisí s od dane oslobodenými výchovnými a vzdelávacími službami (§ 31 zákona č. 222/2004 Z.z.), preto žalovaný bol povinný vyúčtovať žalobkyňi náklady za dodávku tepla spolu s DPH, keďže takáto služba nie je od dane z pridanej hodnoty oslobodená.

36. Zo znaleckého posudku č. 1/2019 znalca A.. H. H.Š., ktorý predložil žalovaný vyplýva, že ani pri vypracovávaní tohto znaleckého posudku nebola podkladom zmluva strán sporu. Znalcovi bol objednávateľom, teda žalovaným, predložený výpočet plôch a objemov objektu s tým, že znalec v znaleckom posudku výslovne uviedol, že pre výpočet nákladov nebol použitý obostavaný priestor, ale vykurovaný priestor, nakoľko nie je možné z dodaných podkladov presne určiť obostavaný priestor. Preto znalec na základe poskytnutých podkladov zadávateľa, podľa ktorých je vykurovaný objem budovy 9846,29 m³ a byt č. 1 má vykurovaný objem 297,66 m³ (podľa nájomnej zmluvy 294,67 m³) vypočítal podiel bytu ako 3,02% z celkového vykurovaného objemu budovy. Za použitia podielu 3,02% znalec Ing. Mokroš vypočítal náklady za teplo pre rok 2015 vo výške 965,92 eur s DPH, pre rok 2016 vo výške 906,02 eur s DPH a pre rok 2017 vo výške 801,43 eur s DPH, spolu vo výške 2.673,37 eur.

Podľa názoru súdu, takto vypočítané náklady nezodpovedali dohode zmluvných strán v nájomnej zmluve z 10.7.2014, keď znalec výslovne uviedol, že pri výpočte nebol použitý obostavaný priestor (rozumej budovy), ale vykurovaný priestor (rozumej budovy). Navyše, pri výpočte pomeru znalec vychádzal z iného údaju vykurovaného objemu bytu, ako bolo uvedené v nájomnej zmluve strán sporu z 10.7.2014. Preto takto vypočítaný pomer nezodpovedá dohode zmluvných strán v nájomnej zmluve z 10.7.2014, a preto tento dôkaz predložený žalovaným nemá pre účely daného súdneho sporu žiadny význam, aj keď je potrebné uviesť, že pri prípadnom použití pomeru priestoru 2,28% znalcom A.. H. by celkové náklady na byt č. 1 predstavovali sumu 2.018,31 eur / $(2,28 : 3,02) \times 2.673,37$ / s DPH.

Pokiaľ znalec A.. H. vo svojom znaleckom posudku na žalovaným položenú otázku, či sa na žalovaného vzťahuje vyhláška č. 240/2016 Z.z. odpovedal „Áno, vzťahuje, pretože pre rozpočítavanie množstva dodaného tepla na prípravu TÚV v objekte rozpočítavania stanovené vyhláškou sú záväzné a nemožno ich upravovať dohodou alebo rozhodnutím vlastníkov bytov a nebytových priestorov v objekte rozpočítavania. Vlastníkmi schválené odchyľne pravidlá rozpočítavania sú od 1.1.2017 neplatné“, tento záver znalca je pre účely daného konania bez právneho významu, keďže znalec odpovedal na právnu otázku, ktorej zodpovedanie je vecou súdu. Navyše, predmetom konania je výška nákladov za dodávku tepla na kúrenie, nie výška nákladov za dodávku tepla na prípravu teplej úžitkovej vody. Uvedená vyhláška nadobudla účinnosť až od 1.1.2017 a je zrejmé, že žalovaný pri vyúčtovaní nákladov za dodávku tepla pre žalobkyňu (za rok 2017) nepostupoval ani podľa § 7 citovanej vyhlášky a za predchádzajúce roky nepostupoval podľa do 1.1.2017 účinnej vyhlášky č. 630/2005 Z.z.. Podľa názoru súdu, táto vyhláška je určená na rozpočítanie množstva dodaného tepla a výpočet nákladov za dodávku tepla pre (obytné) domy, v ktorých sú konečnými spotrebiteľmi vlastníci bytov a nebytových priestorov, avšak nie pre školskú budovu, v ktorej nájomníci služobných bytov nemajú ani uzavreté zmluvy o dodávke tepla.

Žalovaný podľa názoru súdu nie je koncovým odberateľom definovaným v § 2 písm. s/ zákona č. 657/2004 Z.z. ako odberateľ, ktorý dodané teplo využíva na vlastnú spotrebu alebo dodané teplo rozpočítava konečným spotrebiteľom alebo dodávateľ, ktorý dodané teplo rozpočítava konečným spotrebiteľom, keďže teplo dodané žalovanému spoločnosťou COM-therm spol. s r. o. žalovaný využíval v školskej budove nielen na vlastnú spotrebu, ale aj na spotrebu svojich nájomníkov, teda kombinovane, čo z dikcie citovaného ustanovenia je vylúčené (spojka alebo vo vylučovacom vzťahu).

Žalovaný určite nie je ani dodávateľom definovaným v § 2 písm. d/ zákona č. 657/2004 Z.z.

Navyše, žalovaný pri vyhotovení vyúčtovaní nákladov za dodávku pre žalobkyňu zjavne nerozpočítal dodané teplo (na vstupe do budovy), ako sa to predpokladá pri rozpočítavaní konečným spotrebiteľom. Žalovaný pri vyúčtovaní nákladov za dodávku tepla pre žalobkyňu (za roky 2015, 2016) totižto nepostupoval ani podľa § 5, či § 6, či § 7 a § 10 ods. 5, ods. 7 vyhlášky č. 630/2005 Z.z., v súvislosti s vyúčtovaním za rok 2016 aj s prihliadnutím na § 11 veta prvá vyhlášky č. 240/2016 Z.z., resp. v súvislosti s vyúčtovaním za rok 2017 nepostupoval ani podľa § 5, či § 6, či § 7 a § 10 ods. 5 vyhlášky č. 240/2016 Z.z., teda žalovaný zjavne žalobkyňu nepovažoval za konečného spotrebiteľa. Z vyúčtovaní žalovaného je zrejmé, že žalovaný uviedol len počiatočný a konečný stav (niečoho), porovnaním týchto stavov vyčíslil spotrebu v GJ, ktorú prepočítal na kWh (1 kWh/0,0036 GJ) a uviedol už len údaj o spotrebe, pričom z vyúčtovaní nie je vôbec zrejmé ako k tomuto údaju o spotrebe v eurách žalovaný dospel, teda aké veličiny násobil, či delil, keď základom pre rozpočítanie množstva dodaného tepla na vykurovanie podľa určených meradiel na meranie tepla v zmysle § 7 citovaných vyhlášok je nielen znalosť celkových nákladov na dodané teplo na vykurovanie (do objektu rozpočítania) rozdelených na základnú a spotrebnú zložku, ale aj znalosť celkovej upravenej podlahovej plochy bytov, nebytových priestorov a spoločných priestorov [m²] v objekte rozpočítania, znalosť podlahovej plochy bytu, nebytových priestorov a spoluvlastníckeho podielu na spoločných priestoroch konečného spotrebiteľa, ale aj skutočnosť, že v objekte rozpočítavania sú zapojené pomerové rozdeľovače tepla rovnakého typu alebo určené meradlá tepla rovnakej triedy presnosti na meranie množstva tepla u konečných spotrebiteľov. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný zakúpil len 3 meradlá tepla, ktoré po jednom umiestnil do každého z troch bytov v školskej budove, pričom v ostatných priestoroch školskej budovy už meradlá neboli.

Z vyúčtovaní pripojených k žalobe, o ktorých žalobkyňa tvrdila, že ide o vyúčtovania vyhotovené žalovaným za roky 2015 (vrátane obdobia od 10.11.2014 do 31.12.2014), 2016 a 2017, pričom žalovaný tieto tvrdenia žalobkyne nerozporoval (§ 151 ods. 1 CSP), nie je ani zrejmé, až na vyúčtovanie k 31.1.2016, kto ho vyhotovil, kedy ho vyhotovil a ktorého obdobia sa týka. Obdobie možno len predpokladať porovnaním údajov počiatočného a konečného stavu, ktoré postupne nadväzujú na údaj vyúčtovania k 31.1.2016 a rovnako tak možno len dedukciou zistiť, že údaj o spotrebe (v eurách) v jednotlivých vyúčtovaniach je výsledkom vynásobenia údajne žalobkyňou spotrebovaných kWh v

jednotlivých vyúčtovaných obdobiach (28347,22, resp. 33080,33, resp. 6934,44) s cenou 1 kWh tepla (za rok 2015 - 0,083 eur s DPH, resp. za rok 2016 - 0,078 eur s DPH, resp. za rok 2017 - 0,0679 s DPH). Žalovaný nepreukázal pravdivosť svojho tvrdenia, že žalobkyni, ako aj ostatným nájomcom fakturoval za dodanie tepla na základe faktúr, ktoré obdržal od dodávateľskej spoločnosti. Táto skutočnosť nevyplýva ani z predložených vyúčtovaní vyhotovených žalovaným pre žalobkyňu.

V zmysle ustanovenia § 14 zákona č. 657/2004 Z.z. sú účastníkmi trhu s teplom výrobca, dodávateľ, odberateľ a konečný spotrebiteľ. Keďže žalovaný do vyhlásenia dokazovania za skončené nepreukázal, že by vykonával činnosť podľa § 1 ods. 3 písm. c/ zákona č. 657/2004 Z.z. alebo že by teplo rozpočítaval podľa § 5 až § 7, § 10 ods. 2, 3, 5 vyhlášky č. 630/2005 Z.z., resp. podľa § 5 až § 7, § 10 ods. 2, 3, 5, 7 vyhlášky č. 240/2016 Z.z., resp. že by bol koncovým odberateľom definovaným v § 2 písm. s/ zákona č. 657/2004 Z.z., žalobkyňa v súvislosti s vyúčtovaním nákladov za dodávku tepla z roku 2016 a nasledujúcich dvoch vyúčtovaní nebola konečným spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. f/ citovaného zákona č. 657/2004 Z.z., resp. § 2 písm. a/, f/, § 4 ods. 1, ods. 4, ods. 5, § 5, § 6, § 7, § 10 ods. 2 písm. f/, ods. 5, ods. 6, ods. 7 vyhlášky č. 630/2005 Z.z., resp. § 2 písm. b/, e/, § 4 ods. 1, ods. 4, § 5, § 6, § 7, § 10 ods. 5, ods. 6, ods. 7 vyhlášky č. 240/2016 Z.z. a na rozdiel od žalovaného nebola účastníkom trhu s teplom. Bola „len“ nájomníkom konkrétneho priestoru v budove vlastnícky patriacej žalovanému, s jedným odberným miestom, ktorá budova by za splnenia ďalších podmienok prichádzala do úvahy ako objekt rozpočítavania definovaný v § 2 písm. e/ vyhlášky č. 630/2005 Z.z., resp. v § 2 písm. c/ vyhlášky č. 240/2016 Z.z. .

Z uvedených dôvodov súd dohodu strán sporu v Zmluve o nájme bytu z 10.7.2014, podľa ktorej náklady za teplo mali byť vypočítané pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy považuje za platný právny úkon. Žalovaný, ktorý nie je koncovým odberateľom v zmysle v § 2 písm. s/ zákona č. 657/2004 Z.z. preto nebol povinný rozpočítavať množstvo dodaného tepla podľa pravidiel rozpočítavania z vyhlášky č. 630/2005 Z.z., resp. od 1.1.2017 podľa pravidiel rozpočítavania z vyhlášky č. 240/2016 Z.z., ktorá povinnosť s poukazom na § 18 ods. 4 zákona č. 657/2004 Z.z. zatažovala len koncového odberateľa, resp. osobu vykonávajúcu činnosť podľa § 1 ods. 3 písm. c) citovaného zákona. Súd poznamenáva, že vyhláška č. 630/2005 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2016 predpokladala v § 5 ods. 6 neuplatnenie rozpočítavania množstva dodaného tepla na vykurovanie podľa odsekov 1 až 5 § 5 citovanej vyhlášky v prípade dohody vlastníkov bytov a nebytových priestorov podľa § 14 zákona č. 182/1993 Z.z.

37. Predmetom konania bolo, s poukazom na vyjadrenie žalobkyne k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní, vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným v dôsledku úhrady žalovaným nesprávne vyúčtovaných nákladov za dodávku tepla. Je síce pravdou, že žalobkyňa v žalobe požadovala uplatnené peňažné plnenie titulom zodpovednosti žalovaného za škodu ako majetkovú ujmu, ktorú mala žalobkyňa utpieť úhradou žalovaným tvrdených nákladov za dodávku tepla vyúčtovaných v rozpore so zmluvou strán sporu o nájme bytu. Žalobkyňa počas konania nemenila skutkové okolnosti zakladajúce ňou uplatnený peňažný nárok, a tak aj v danom spore platí, že skutkové vymedzenie žalovaného nároku je na strane sporu a jeho právne posúdenie je na konajúcom súde, najmä keď žalobkyňa bola povinná svoj návrh len skutkovo vymedziť, bez potreby jeho právneho vyhodnotenia. Je vecou súdu podať právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku.

38. Z ustanovenia § 686 OZ vyplýva, že zmluva o nájme bytu je zmluva odplatná a dohoda o výške nájomného a výške úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu musí byť obsiahnutá v nájomnej zmluve. Zo zmluvy o nájme bytu z 10.7.2014 nevyplýva, že by sa žalovaný (ako prenajímateľ) a žalobkyňa (ako nájomca) zmluvne dohodli na možnosti niektorej zo zmluvných strán jednostranne Zmluvu zmeniť najmä keď sa dohodli, že zmluvu možno zmeniť len písomnou dohodou oboch zmluvných strán. S poukazom na § 696 ods. 1 OZ prenajímateľ je oprávnený jednostranne zvýšiť nájomné, úhradu za plnenia spojené s užívaním bytu a zmeniť ďalšie podmienky nájomnej zmluvy len v prípadoch, ktoré ustanovuje osobitný právny predpis. Avšak tento osobitný právny predpis chýba, nebol vydaný. Spôsob a výšku výpočtu základného nájomného za prenajatý byt a úhrady cien služieb spojených s užívaním bytu upravuje opatrenie MF SR č. 01/R/2008 o regulácii cien nájmu bytov v znení opatrenia č. 02/R/2008, ktorými bola určená maximálna výška nájomného pre tam vymedzené byty, tzv. regulované nájomné.

Základom nájomného vzťahu k bytu je preto dohoda zmluvných strán nájomnej zmluvy. Podľa Zmluvy strán sporu z 10.7.2014 náklady za teplo mali byť žalobkyni vypočítané pomerom vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy. Preto žalovaný nebol oprávnený jednostranne zmeniť spôsob výpočtu nákladov za teplo, pri ktorom vychádzal len z rozdielu stavu meradla tepla osadeného v byte užívanom žalobkyňou, ktorý vynásobil cenou 1kWh tepla. Pokiaľ jednostrannú zmenu žalovaný

urobil v ním vyhotovených vyúčtovaniach nákladov za dodávku tepla pre žalobkyňu, žalovaný konal bez právneho dôvodu na takúto zmenu vyúčtovania.

39. Hoci bol súd v zmysle 181 ods. 2 CSP povinný sporovým stranám uviesť predbežné právne posúdenie vecí na základe žalobného návrhu, či odporu žalovaného proti platobnému rozkazu a pripojených dôkazov, ide o právny názor súdu, ktorý je predbežného charakteru, pričom zo samotnej predbežnosti vyplýva, že sa nejedná o záväzný právny názor, ale o právny názor, ktorý je súd oprávnený zmeniť v priebehu konania, napr. po vykonaní dôkazov. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd v danom spore dospel k záveru, že nárok žalobkyne po skutkovej stránke nespadá pod právne normy upravujúce zodpovednosť za škodu podľa § 420 a nasl. OZ, ale na daný spor je potrebné aplikovať ustanovenia o majetkovom prospechu žalovaného získaného plnením žalobkyne bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 2 OZ, ako ho (s)právne vymedzila aj žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu, bez zmeny skutkových tvrdení.

Súd opätovne dospel k záveru, že pokiaľ strany sporu zhodne tvrdili, že žalobkyňa zaplatila úhrnom za dodávku tepla v žalovanom období sumu 5.416,02 eur na základe vyúčtovaní nákladov vyhotovených žalovaným podľa rozdielu stavov na meradle tepla, pričom podľa výpočtu súdu z celkových nákladov žalovaného za dodávku tepla na kúrenie pripadá na náklady žalobkyne za dodávku tepla na kúrenie úhrnom suma vo výške 2.016,26 eur s DPH, a to podľa pomeru vykurovaného priestoru bytu uvedeného v zmluve k celkovému priestoru školskej budovy vypočítaného znalkyňou B.. V.. Preto podľa názoru súdu žalobkyňa na nákladoch zaplatila žalovanému o 3.399,76 eur viac bez právneho dôvodu. Žalovanému žalobkyňou uhradené vyúčtované náklady za dodávku tepla sa stali bezdôvodným obohatením žalovaného v okamihu ich úhrady, a to v rozsahu prevyšujúcom náklady vypočítané z celkových nákladov žalovaného podľa pomeru vykurovaného priestoru bytu uvedeného v zmluve k celkovému priestoru školskej budovy. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že žalobkyňa vyúčtovanie nákladov za dodávku tepla k 31.1.2016 uhradila dňa 31.3.2016 a žalobkyňa toto tvrdenie nerozporovala, týmto dňom nadobudol žalovaný majetkový prospech v rozsahu plnenia žalobkyne bez právneho dôvodu, keď žalobkyňa mala podľa výpočtu súdu zaplatiť na základe pomeru vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy z celkových nákladov žalovaného za dodávku tepelnej energie na ÚK v súvislosti s prvým vyúčtovaním za dodávku tepelnej energie na ÚK sumu 728,50 eur. Pokiaľ žalobkyňa na základe prvého vyúčtovania žalovaného uhradila žalovanému spolu s mesačnými zálohami sumu 2.352,82 eur za dodávku tepelnej energie na UK, teda dňa 31.3.2016 žalobkyňa uhradila žalovanému bez právneho dôvodu sumu 1.624,32 eur, ktorá sa uvedeným dňom stala bezdôvodným obohatením žalovaného podľa § 451 ods. 2 OZ tak ako bezdôvodným obohatením sa stala suma vo výške 1.908,89 eur z plnenia žalobkyne titulom vyúčtovania nákladov za tepelnú energiu vo výške 2.592,21 eur oproti nákladom vo výške 683,32 eur vypočítaným súdom z celkových nákladov zmluvne dohodnutým pomerom. Podľa výpočtu súdu žalobkyňa mala zaplatiť na základe pomeru vykurovaného priestoru bytu k celkovému priestoru školskej budovy z celkových nákladov žalovaného za dodávku tepelnej energie na ÚK v súvislosti s tretím vyúčtovaním za dodávku tepelnej energie na ÚK sumu 604,44 eur, pričom uhradila len žalovaným vyúčtovanú sumu za dodávku tepla vo výške 470,99 eur, teda žalobkyňa za vykurovacie obdobie roku 2017 uhradila sumu nižšiu o 133,45 eur. stojí za zmienku skutočnosť, že žalovaný žalobkyňu za rok 2016 vyúčtoval vyššie náklady za dodávku tepla ako za rok 2015, a to napriek tomu, že jeho dodávateľ tepla mu za rok 2016 vyúčtoval faktúrou č. 20170238 nižšie celkové náklady na ústredné kúrenie než mu vyúčtoval faktúrou č. 20160238 za rok 2015.

40. Žalovaný vo svojom odvolaní proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie z 21.1.2020 vzniesol námietku premlčania podľa § 107 ods. 1 OZ, pričom vo svojom odvolaní vytkol súdu prvej inštancie, že vôbec neposudzoval plynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Keďže odvolací súd na námietku premlčania vznesenú žalovaným až v odvolaní prihliadol, súd skúmal aj prípadné premlčanie uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

41. Podľa § 100 ods. 1 OZ Právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1-3 OZ (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. (3) Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihliadne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

42. V danom prípade nájomný vzťah sporových strán nebol spotrebiteľským vzťahom podľa § 52 a nasl. OZ, keď žalovaný ako verejnoprávna inštitúcia nie je podnikateľom podnikajúcim vo sfére prenájomníctva

bytov, a preto súd prvej inštancie bez vznesenia námietky premlčania žalovaným nebol povinný posudzovať ex offio plynutie subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pred vyhlásením v poradí prvého rozsudku.

V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je v § 107 OZ upravená kombinovaná premlčacia doba, t.j. subjektívna (§ 107 ods. 1 OZ) a objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2 OZ). Jej začiatok je upravený odlišne; tieto dve premlčacie doby začínajú, plynú a končia nezávislé na sebe.

Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/169/2017 poukázal na záver najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 67/2011, v ktorom konštatoval, že v prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vzneseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

V danom prípade je pre námietku premlčania podľa § 107 ods. 1 OZ vznesenú žalovaným v odvolaní riešená právna otázka, kedy začína plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba, keď na základe žalobkyňou nepopretého tvrdenia žalovaného, k úhrade nákladov vyúčtovaných k 31.1.2016 za dodávku tepelnej energie došlo 30.3.2016 (výpis z účtu žalobkyne na čl. 27) a 31.3.2016, pričom žaloba bola doručená Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 19.9.2018. Z uvedeného je zrejmé, že od 30.3.2016, resp. 31.3.2016 do uplatnenia žalovaného nároku na súde neuplynula trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 2 OZ získaného žalovaným dňa 30.3.2016, resp. 31.3.2016 plnením žalobkyne bez právneho dôvodu. Táto objektívna premlčacia doba neuplynula ani v súvislosti s plneniami žalobkyne na základe žalovaným v rozpore so zmluvou vyúčtovaných nákladov za nasledujúce roky.

Z predloženej korešpondencie sporových strán je zrejmé, že žalobkyňa v roku 2016 výšku vyúčtovaných nákladov za dodávku tepelnej energie a spôsob vyúčtovania vôbec nespochybňovala, keď v roku 2016 obdržala prvé vyúčtovanie a nemala ho s čím porovnať. Žalovaného len požiadala o možnosť regulácie na hlaviciach radiátorov, čo jej žalovaný umožnil. Preto až podaním z 28.3.2017 žalobkyňa reklamovala neúmerne vysokú nameranú spotrebovanú energiu za roky 2015 a 2016, keď v roku 2016 regulovala na minimum kúrenie, vypínala ho, a predsa jej bola nameraná ešte vyššia spotreba v hodnote 2.592,21 eur, pričom žalobkyňa predpokladala, že kvôli vyšším mrazom. Súčasne reklamovala, resp. požiadala o kontrolu meracích zariadení a správnosti fungovania zapínania a vypínania dodávky v závislosti od dosiahnutej teploty. Podľa stanoviska spoločnosti dodávateľa tepelnej energie žalovanému z 11.4.2017 všetky radiacie prvky kotolne pracujú normálne. Žalobkyňa v podaní z 23.4.2017 požiadala o kontrolu meradiel osadených v služobnom byte, kontrolu zapínania a vypínania dodávky tepla do služobného bytu v závislosti od dosiahnutej izbovej teploty, kontrolu funkčnosti a existencie termostatu. Žalovaný v podaní z 12.5.2017 žalobkyňu oznámil, že za prítomnosti jeho zamestnanca žalobkyňa v služobnom byte 7.3.2017 uzatvorila všetky radiátory so stavom meradla 229,080, GJ a tento stav meradla bol konštatovaný aj 16.3.2017, preto žalovaný zaujal názor, že meradlo je plne funkčné. Spoločnosť KP-Mont Nitra s.r.o. v podaní z 16.3.2018 zaslala stanovisko, podľa ktorého všetky 3 merače tepla v budove žalovaného, ktoré bali uvedené do prevádzky 10.11.2014, boli 21.12.2017 odmontované a na základe kontroly ich funkčnosti so záverom, že tieto nie sú mechanicky poškodené a vykazujú skutočné hodnoty. Žalobkyňa listom z 13.12.2017 vyzvala rektora žalovaného na vrátenie sumy 4.277,82 eur a prostredníctvom Advokátskej kancelárie JUDr. Natália Borsosová, s.r.o. listom z 22.5.2018 žalobkyňa z dôvodu porušenia zmluvných povinností vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy 4.380,75 eur, na základe výpočtu z 10.5.2018.

Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa až v roku 2017, po doručení v poradí druhého vyúčtovania nákladov za dodávku tepla s vyššou spotrebou ako za predchádzajúce obdobie, a to napriek tomu, že v roku 2016 radiátory zvykla vypínať, dospela k záveru o vyúčtovaní neúmerne vysokej spotreby ako to uviedla vo svojom podaní z 28.3.2017, pričom mala podozrenie, že za túto zodpovedajú nefungujúce meradlá, resp. termostaty, či iné technické zariadenia. Až v roku 2018, najneskôr 10.5.2018 bola žalobkyňa advokátkou JUDr. Natáliou Borsosovou informovaná o porušení zmluvných povinností

žalovaným pri vyhotovovaní vyúčtovaní nákladov za dodávku tepla. Teda až najskôr v roku 2018 žalobkyňa skutočne (preukázateľne) zistila skutkové okolnosti, na základe ktorých mohla podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného je zrejmé, že do uplatnenia nároku na súde dňa 19.9.2018 neuplynula od 10.5.2018 subjektívna dvojročná premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 OZ a táto neuplynula ani od 28.3.2017, kedy žalobkyňa signalizovala žalovanému svoje podozrenie, že za neúmerne vysokú jej vyúčtovanú spotrebu tepelnej energie zodpovedá nejaké zariadenie, či termostatu. V každom prípade už vtedy dospela k záveru o neúmerne vysokej spotrebe za roky 2015 a 2016, aj keď nepoznala rozsah prípadného bezdôvodného obohatenia a ani obohateného. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že žalobkyňa začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba dňa 1.4.2016, resp. že žalobkyňa do 19.9.2018 uplynula subjektívna premlčacia doba, teda že žalobkyňa mala najneskôr dňa 18.9.2016 vedomosť, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Z uvedeného dôvodu súd na žalovaným vznesenú námietku premlčania podľa § 107 ods. 1 OZ neprihliadol, pre jej nedôvodnosť.

43. Po nadobudnutí právoplatnosti zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie z 21.1.2020, predmetom konania zostalo zaplatenie sumy vo výške 3.399,76 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody a ich vzájomné súvislosti súd žalobe vyhovel titulom bezdôvodného obohatenia žalovaného podľa § 451 ods. 2 OZ získaného plnením žalobkyne bez právneho dôvodu do výšky 3.399,76 eur (5.416,02 eur - 2.016,26).

44. Pretože žalovaný svoj dlh riadne a včas neuhradil, dostal sa do omeškania s jeho plnením. Žalobkyňa sa domáhala zaviazania žalovaného na zaplatenie 5% úroku z omeškania ročne od 9.6.2018, teda od uplynutia lehoty určenej vo výzve žalobkyne z 23.5.2018, urobenej prostredníctvom jej vtedajšieho právneho zástupcu, aj keď žalobkyňa už v liste z 13.12.2017 vyzývala rektora žalovaného na vrátenie sumy vo výške 4.277,82 eur. Súd uplatnený nárok žalobcu na úrok z omeškania považoval, s poukazom na § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 vládneho nariadenia č. 87/1995 Z.z. za dôvodný zo sumy prísudku, keď základná úroková sadzba ECB k 9.6.2018 bola 0,00%, pričom žalobkyňa vznikol nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Súd v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu už právoplatne zamietol rozsudkom z 21.1.2020. Žalobkyňa si uplatnila aj nárok aj na ďalšie príslušenstvo v zmysle § 121 ods. 3 OZ titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, keď za poskytnuté právne služby skoršieho právneho zástupcu v súvislosti s výzvou z 23.5.2018 zaplatila Advokátskej kancelárii JUDr. Natálie Borsosovej, s.r.o. sumu 170,22 eur, ktorú súd žalobkyne priznal v súlade s uvedeným § 121 ods. 3 OZ.

45. Civilnému sporovému poriadku dominuje v náhrade trov sporového konania zásada zodpovednosti za výsledok, to znamená zásada procesného úspechu. Táto zásada je vyjadrená v § 255 ods. 1 a 2 CSP tak, že súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci; ak mala strana vo veci len čiastočný úspech, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, príp. vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov právo. Podľa uvedeného ustanovenia bude posudzovaná aj náhrada trov konania v prípade čiastočného procesného (ne)úspechu, procesného neúspechu v pomerne nepatrnej časti, ako aj v prípade rozhodnutí na plnenie, pri ktorých výrok súdneho rozhodnutia v časti výšky plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku.

Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na dané konania, v ktorom výška plnenia závisela od znaleckého posudku. Ak žalobkyňa bola na základe znaleckého posudku priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, v takom prípade nejde o procesný neúspech žalobkyne, ktorú nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe znaleckého posudku. Preto žalobkyňa mala plný úspech, keď sa domáhala zaplatenia sumy vo výške 4.380,75 eur s príslušenstvom, z ktorej jej súd na podklade znaleckého posudku priznal sumu 3.399,76 eur s príslušenstvom, a tak jej súd priznal 100% náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a s poukazom na § 396 ods. 3 CSP súd rozhodol aj o trovách odvolacieho konania, v ktorom bol úspešný žalovaný. A tak mu súd priznal 100% náhradu trov odvolacieho konania.

46. Lehotu na plnenie súd žalovanému určil v súlade s § 232 ods. 3 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou Okresného súdu Komárno, Pohraničná č. 6, Komárno, na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti

ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného právneho predpisu.